

paa Strækningen mellem Hagebybet og Hals Vede og i Gaadybet) — forstaaes en saa bred Strækning af Dybet, som den Sejlads, der her finder Sted, udkræver for at kunne foregaa med Sikkerhed, hvorimod det ikke er det dybe Farvands hele Brede, der kræves frit for Sejladsen, og heller ikke en lige bred Strækning over alt; mellem Dyholm og Nibe skal saaledes mindst 60 Favne lades fri, mellem Nibe og Sebbersund, „hvor der kun fares med Raage“, fordres kun et Sejldyb af 20 Favnes Brede.

Qvad løse Fiskerebdfkaber angaar var det tidligere i Reskr. 29. Novbr. 1737 § 9 forefrevet, at de for Ruser og Bundgarn givne Bestemmelser angaaende Fiskeri i Sejldybet ogsaa skulde gjælde med Hensyn til Baad og Drivegarn, paa det den One ikke mere end den Anden skulde tillade sig Frihed og profitere af Fiskeriet i Sejldybet; men dette Reskript er bortfaldet ved Fredn. 15. Decbr. 1750, og der haves nu intet Forbud mod løse Fiskerebdfkabers Anbringelse i Dybet, hvad der ogsaa er let forklarligt, da disse Redfbarer ikke ere synderlig til Hindrer for Sejladsen, hvorimod de lettelig kunne borttages og ødelægges af Skibene, saa at Fiskerne af den Grund i deres egen Interesse ville være forsigtige med at udsætte dem, hvor Sejlads finder Sted.

De saaledes i Lovgivningen for Limfjorden fulgte Grundsætninger ere formentlig aldeles stemmende med Forholdets Natur, og det er derfor de samme, vi ved Forslagets § 6 have havt for Oje.

Da vi gaa ud fra, at næsten alt Fiskeri mere eller mindre kan siges at være hinderligt for den frie Sejlads, og dog ikke alt Fiskeri i Sejldybet bør eller kan forbydes, have vi maattet ty til det Udtryk, at Fiskeriet ikke maa lægge Sejladsen væsentlige Hindringer i Vejen, idet vi ikke tro, at nogen aldeles bestemt Regel her kan gives, hvor ønskeligt det end ellers kunde være. Det er en Selvfølge, at Fiskeri med løst Redfjel ogsaa gaar ind under Paragrafens Forbud, skjøndt der, som ovenfor bemærket, ikke lettelig fra dette Fiskeri kan opstaa nogen væsentlig Hindring for Skibsarten.

Ved Sejldybene forstaa vi, i Henhold til hvad ovenfor er anført, ikke ethvert Sted i Havet, hvor der kan sejles, men kun de Strækninger, hvor Sejlads naturligen og med Grund foregaa, i en saadan Udstrækning, som den stedfindende Færdsel udkræver, altsaa i Reglen de egentlige saakaldte Rønder i Fjorde og Sund, som de dybere gaaende Skibe ere nødte til at følge som Indløb til Havne og Ladepladse. Paa flige Steder vil Sejldybet i Almindelighed være bestemt ved Mærker; ellers maa Oplysning for hvert enkelt Tilfælde tilvejebringes ved Skjøn af Sagkyndige, om det Fiskerebdfkab, der er Spørgsmaal om, efter de tilstedeværende Forhold har staaet Sejladsen til Hindrer eller ej.

Det følger af Lovforslagets §§ 69 og 74, at den, som overtræder § 6, ifalder Mulkt og Erstatningsansvar til den, der maatte have lidt Skade ved hans Fiskeri. Paa den anden Side er det formentlig billigt, at naar et Fiskerebdfkab er lovlig udsat, bør det respekteres af de Sejlende, og at den, som oversejler og bestadiger det, bør give Gjeren Erstatning herfor. I Almindelighed kan dette vistnok siges baade med Hensyn til løse og faste Redfbarer; men da Spørgsmaalet for de førstnævntes Vedkommende er temmelig upraktisk, dels fordi Skipperne oftest ville være ustyrbelige i Oversejlingen, dels fordi Fiskerne sjældent ville kunne finde Gjerningsmanden eller faa Ansvar gjort gjældende, og Fiskerne derfor ere bedre tjente med at være sig i Lide end at stole paa en eventuel Erstatningsfordring, have vi indskrænket Bestemmelsen om Skipperens Erstatningsansvar i Paragrafens andet Stykke til kun at gjælde faste Fiskerebdfkaber. Vi indrømme imidlertid, at der kan forefalde Tilfælde, hvori Oversejling og Ødelæggelse af løse Redfbarer kan være Følge af en hensynsløs og utilbørlig Fremfærd, som ikke bør være ansvarsfri; men vi antage ogsaa, at Paragrafen i flige Tilfælde heller ikke vil være til Hindrer for Anvendelse af almindelige Erstatningsregler.

§ 7. Det i første Stykke af denne Paragraf indeholdte Forbud rammer saavel de engelske „Trawls“ og de hollandske „Scrubnet“ som de tyske „Zeesen“ og de i Loven af 9de Marts 1872 ommeldte „Drive- eller Bundslæbevaad“ samt overhovedet alle de Fiskerebdfkaber, der have det tilfælles at bestaa af en stor med eller uden tilhæftede Arme oppilet Sæt (Hov, Kaly), der, nedfæntet til Havbunden, slæbes hen over denne, idet den er sat i Forbindelse med et Fartøj, der bevæges fremad paa forskjellig Maade, og kan optage i sig alt, hvad der kommer paa dens Vej.

Til nærmere Vejledning ved Vedømmelsen af de nævnte forskjellige Redfkabers Bestaffenhed og Brugsmaade tilføjes, at de alle i Anvendelsen have det tilfælles, at de føres frem af et Fartøj i Drift eller for Sejl, og at Undersiden i Redfkabets oppilede Indgang maa følge Bunden skarpt: det er et bundslæbende Drivevaadsskibe (trawl-fishing). Redfkabets Styrrelse rettes efter Stedet, hvor det skal bruges, saaledes at det paa det dybe og mere udstrakte Hav (det bruges dog neppe paa synderlig større Dybder end 20 Favne; helst derunder indtil 4 Fv.) maa have et større, i